

Urdarmåne

Vintersorg

Över fjällryggen syns en halvmåne vågrätt
Den lyser inöver skogsfolkens palissader
Förskräckelsens tid nu belägrar denna ätt
Som irrar mellan folktrons pelarrader

Månens fasaväckande skimmer strös
Där vintern länge låg och frös
Nu, upplyst av uråldrig skräckfantom,
Ett tankeväsen, ett idiom

Urdarmåne varslar om farsot,
Elände, jämmer och nöd
Mot dess trollkraft finns ingen bot
Allena erbarmlighet i överflöd

Dess betydelse är av historia instiftad
Till ett världstungt och drabbande ok
Idyllen blir nu raskt förgiftad
Och sjunger till hjärtats svartkonstbok

Likt en klotblixtn slungas känslor mellan klippväggars borg
Och härddas av spekulationens brio
Där glädjeres omformats till enväldig sorg
Och förtvivlans makt är legio